

ותראה מה שלאחריה, ואין אחרי הנפש כי
אם הבורא יתברך.

ספר הישר לר"ת שער החמישי

רבינו משה בן מיימון, הרמב"ם

תאווה גדולה – נרתע לאחוריו ^{אוצר החכמה}

והיאך היא הדרך לאהבתו ויראתו, בשעה
שיתבונן האדם במעשיו וברואיו
הנפלאים הגדולים, ויראה מהן חכמתו שאין
לה ערך ולא קץ, מיד הוא אוהב ומשבח
ומפאר ומתאוה תאוה גדולה לידע השם
הגדול, כמו שאמר דוד, צמאה נפשי
לאלהים לאל חי, וכשמחשב בדברים האלו
עצמן, מיד הוא נרתע לאחוריו, ויפחד ויודע
שהוא בריה קטנה שפלה אפלה עומדת
בדעת קלה מעוטה לפני תמים דעות, כמו
שאמר דוד כי אראה שמיך וגו' מה אנוש
כי תזכרנו וגו'.

יסודי התורה פ"ב הל' ב'

סיפר לי הרה"ג מו"ה חיים אלי' ^{אוצר החכמה}
שטערנבערג ז"ל מעיה"ק ירושלים
תובב"א מח"ס עמק אליהו, ששמע מפי
אדמו"ר הגה"ק מרן יואל טייטלבוים זי"ע
אבדק"ק סאטמאר בעל דברי יואל, שזקנו
הגה"ק רבינו משה ט"ב זי"ע אבדק"ק
אוהעל בעל ישמח משה ביקש פעם, שיתנו

דעלמא דנוקבא, ונסתלק מהם המורא
הגדול מלא וא"ו, אספקלריא המאירה, עד
לעתיד במהרה ^{אח"כ} בימינו, והיו עיניך "רואות".
¹²³⁴⁵⁶⁷

וכל זה בכללות העולם. אבל איש פרטי
יכול להזדכך ולזכך דורו עד שיהיה
להם מדריגה זאת, ובאמת יש יחידי סגולה
שזיככו עצמם בתכלית הזיכוך, וזכו לראיה
ממש, שרואין האורות בעיניהם, כמו מרן
האר"י, ומרן הריב"ש, רש"י והראב"ד, ורב
האי גאון וכל הגאונים.

חיבל הברכה - מהרי"א מקומארנע

רבינו תם

רבינו תם – דביקות בראיה שכלית

והנפש הזכה אשר היא לו כראי מוצק,
מגלה לו מה שנעלם [ממנו]
מסודות אלהיו. כי בהיות הנפש לטושה
וזכה, יראה האדם ממנה אל הבורא יתברך
ואחדותו ומציאותו ושאר כחותיו המושגים
בשכל, כאשר יראה האדם בראי מוצק מה
שנעלם ממנו. ואם לא תהיה הנפש זכה
וצחה, לא יוכל לראות התעלומות
מבלעדיה, כי הגוף אפל, וגם לא יוכל
הרואה לראות מה שיהיה לאחוריו אם לא
יהיה הראי זך ודק שיעבר בו הראות. ועל
כן, בהיות הנפש זכה, יעבור בה ראות השכל,

לא נשאר מחשבה אחרת רק החשק בעבודתו

"כי בי חשק ואפלטתו, אשגבהו כי ידע שמי" וכבר בארנו בפרקים הקודמים שענין 'ידיעת השם' הוא השגתו וכאילו אמר, זאת השמירה באיש הזה היא בעבור שידעני וחשק בי אחר כן. וכבר ידעת ההפרש שבין 'אוהב' ו'חושק', כי הפלגת האהבה עד שלא תשאר מחשבה בדבר אחר אלא באהוב ההוא היא החשק.

מורה נבוכים חלק ג פרק נא

הרמב"ם ז"ל בערב שבת לישב בדביקות וגעגועין בלי היסח הדעת

איזה כבוד זה שאמרו חכמים, שמצוה על אדם לרחוץ פניו ידיו ורגליו בחמין בערב שבת מפני כבוד השבת, ומתעטף בציצית ויושב 'בכבוד ראש', 'מיחל' להקבלת פני השבת.^{מ"ד}

רמב"ם זמנים פרק ל' הלכה ב'

אופן לימוד הצדיקים, כל מה שלומדים הוא הכל על כוונה אחת, וכשהם באים למקור התורה שם אין חילוק בין כל ספר, כי תורה שבעל פה בוודאי היא נסתר, ועל הרמב"ם אמר שמיישבין לשונו הוא ממש כמו עץ חיים ופרי עץ חיים, ולכן כל

לו מן השמים, מדריגת יראת שמים של רבינו משה בן מיימון הרמב"ם ז"ל, ונתנו לו. והנה אך כאשר ניתן לו, מיד נתכפלה ונתעגלה גופו של הישמח משה כגופו של נחש, מחמת גודל האימה והיראה מהדר גאונו יתב"ש. וכאשר ראה כי לא יוכל שאת את גודל הפחד והיראה הזאת ביקש מיד שיטלו ממנו מדרגה זו, ונטלו ממנו. כן שמע מפ"ק מרן אדמו"ר מסאטמאר זי"ע, בעת השתטח על קבר הרמב"ם ז"ל, כאשר ביקר בארה"ק תובב"א בשנת תשי"א אוצר החכמה לפ"ק.

אמרי דבש

א פארפלאמט הארץ פארן אויבערשטען

הרה"ק בעל דברי חיים מצאנו זי"ע אמר, שהרמב"ם הקדוש היה לו א פארפלאמט הארץ פארן אויבערשטען [לב להוט להקב"ה] על כן חיבר ספריו היד החזקה (רמב"ם), להורות בו את המעשה אשר יעשון, כדי שלא יצטרכו לחפש הרבה בבירור ההלכה ויכלו לעסוק במושכלות, ובתורה ותפילה מתוך דביקות הבורא.

עבודת עבודה תשנ"ד עמ' ס"ח

מ"ד. ונ"ל, דמקורו של הרמב"ם לדברים אלו הוא מדברי חז"ל (שבת קי"ט), רבי אבהו הוה יתיב אתכתקא דשינא ומושיף נורא, והבן. וכן ממה שאמרו חז"ל (שבת כה.), ר"י ב"ר אלעי – ערב שבת היו מביאין לו עריבה מלאה